

Тримаю небо за рожевий край.
Крилаті верби кличуть у дорогу.
Зухвала злива зміла всі тривоги....
Я не сказала осені прощай.

У житті – як на довгій ниві:
То нещасні ми, то щасливі,
То штормить, то шепоче спека,
То ми близько, а то далеко.

Добрих злидні знаходять злими.
Рідні вчора стають чужими.
Ділять спадщину, славу, владу.
Вірні шовком гаптують зраду.

Марять спокоєм, прагнуть волі.
Злікувавши старі мозолі,
Натирають нові до крові
І ненависть несуть з любові.

У житті – як на довгій ниві...
Де вже тут розібратись живо:
Хто правий, хто і в чому грішний.
Тож і судить нехай Всевишній.

прохромлюю змія списом
розумію
або він мене або я
земля ще не вродила
толерантного змія
зібравши нерви
в тугезний вузлик
цілюся в очі
нехай не бачить
нової жертви
а змій регоче